

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 114/09-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. marca 2009 predbežne prerokoval sťažnosť PaedDr. O. J., t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. I. K., N., vo veci namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu a na súdnu ochranu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na slobodu a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Okresným súdom Nitra pod sp. zn. 21 T 115/2008 a Krajským súdom v Nitre pod sp. zn. 3 To 81/2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť PaedDr. O. J. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. februára 2009 doručená sťažnosť PaedDr. O. J., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na osobnú slobodu a na súdnu ochranu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na slobodu a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Okresným súdom Nitra (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 21 T 115/2008 a Krajským súdom v Nitre (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 3 To 81/2008. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 16. februára 2009.

Zo sťažnosti vyplýva, že uznesením okresného súdu sp. zn. 21 T 115/2008 z 20. novembra 2008 bola odmietnutá obžaloba okresného prokurátora v Nitre (ďalej len „prokurátor“) sp. zn. 1 Pv 168/2008 podaná proti sťažovateľovi pre zločin výroby detskej pornografie podľa § 368 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona a prečin prechovávanía detskej pornografie podľa § 370 Trestného zákona a trestná vec bola zároveň vrátená prokurátorovi na došetrenie. Podľa § 244 ods. 5 Trestného poriadku okresný súd tiež rozhodol, že väzba sťažovateľa z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku naďalej trvá. Podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku písomný sľub sťažovateľa, že povedie riadny život, nedopustí sa trestnej činnosti a splní povinnosti, resp. dodrží obmedzenia, ktoré by sa mu uložili na nahradenie väzby, neprijal. Proti uzneseniu okresného súdu v časti týkajúcej sa trvania dôvodov väzby a neprijatia písomného sľubu podal sťažovateľ ako riadny opravný prostriedok sťažnosť. Uznesením krajského súdu sp. zn. 3 To 81/2008 z 23. decembra 2008 bola sťažnosť zamietnutá ako nedôvodná.

Krajský súd sa pri odôvodňovaní uznesenia vôbec nezaoberal konkrétnymi skutočnosťami, hoci jedine takéto skutočnosti môžu v zmysle zákona založiť dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Dal za pravdu okresnému súdu, podľa ktorého všetky formálne a materiálne podmienky ďalšieho trvania preventívnej väzby sú dané. Čo sa týka písomného sľubu sťažovateľa, krajský súd dospel k záveru, že tento sa nejaví ako dostatočný na nahradenie väzby. Podľa názoru krajského súdu ak obvinený popiera dôvodnosť preventívnej väzby, potom možno jeho sľub chápať iba ako vyslovene formálny, bez schopnosti uvedomiť si všetku zodpovednosť vyplývajúcu z takéhoto aktu. Ústredným dôvodom sťažnosti je skutočnosť, že namietané uznesenia krajského súdu a okresného súdu sú abstraktné, založené len na domnienkach, ktoré sú irelevantné vo vzťahu k preventívnej väzbe. Krajský súd svoje uznesenie zdôvodnil iba celkom krátko, pričom si iba osvojil závery okresného súdu. Podľa okresného súdu má dôvodná obava z pokračovania v trestnej činnosti spočívať v tom, že intelektová úroveň sťažovateľa sa podľa znaleckého posudku Mgr. Ľ. nachádza v pásme mierneho populačného nadpriemeru. Dôvodná obava z pokračovania v trestnej činnosti má ďalej vyplývať z toho, že v bydlisku a v nebytových priestoroch sťažovateľa boli zaistené technické prostriedky dokumentujúce zábery 229 detí mladších ako osemnásť rokov. Žiadne iné konkrétne skutočnosti

odôvodňujúce väzbu zistené neboli. Pritom zo znaleckého posudku MUDr. V. a MUDr. I. vyplýva, že sťažovateľ netrpí žiadnou sexuálnou úchylkou, ale ani inou duševnou chorobou či poruchou. Ani znalkyňa Mgr. Ľ. nenachádza v materiálne klinicko-psychologickom vyšetrení také preukazné ukazovatele, na základe ktorých by bolo možné supponovať niektorú z foriem parafílie, teda sexuálnej úchylky. V jej posudku sa vôbec neuvádza to, na čo okresný súd poukazuje.

Z už uvedeného vyplýva, že v danom prípade nie sú dané žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by zakladali dôvod preventívnej väzby, preto treba väzbu v prípade sťažovateľa považovať za neopodstatnenú. Krajský súd sa stotožnil s názorom okresného súdu, pričom vôbec neprihliadol na obhajobné dôvody sťažovateľa. Uznesenia nezodpovedajú skutkovej ani právnej kvalite, s ktorou zákon väzobné rozhodnutia spája. Prax, keď si odvolací súd iba osvojí dôvody napadnutého rozhodnutia a iba na ne poukáže vo svojom rozhodnutí, ešte sama osebe neodporuje dohovoru pod podmienkou, že odvolací súd skutočne preskúma napadnuté rozhodnutie na základe argumentov uvedených v opravnom prostriedku. V prípade sťažovateľa sa však krajský súd len uspokojil s dôvodmi okresného súdu a osvojil si jeho závery bez toho, aby ich konfrontoval so skutočnosťami uvedenými v sťažnosti. Preto uznesenia trpia právnymi vadami a znamenajú porušenie základných práv sťažovateľa. Ide o prejav svojvôle, resp. o postup, v ktorom absentuje zákonné odôvodnenie väzby. Ak odôvodnenie rozhodnutia o väzbe neobsahuje vysporiadanie sa s obranou obvineného v jej základe poukazujúcim na nezákonnosť, sú právne závery súdu porušením ústavného princípu zákazu ľubovôle v rozhodovaní.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 3 To 81/2008 z 23. decembra 2008, ako aj konaním, ktoré mu predchádzalo, s tým, aby bolo uznesenie krajského súdu, ako aj uznesenie okresného súdu sp. zn. 21 T 115/2008 z 20. novembra 2008 zrušené.

Z uznesenia okresného súdu sp. zn. 21 T 115/2008 z 20. novembra 2008 vyplýva, že ním bola odmietnutá obžaloba prokurátora proti sťažovateľovi, trestná vec sťažovateľa bola vrátená prokurátorovi, podľa § 244 ods. 5 Trestného poriadku bolo vyslovené, že väzba sťažovateľa z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku naďalej trvá,

a napokon podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku nebol prijatý písomný sľub sťažovateľa, že povedie riadny život, najmä že sa už nedopustí trestnej činnosti a že splní povinnosti a dodrží obmedzenia, ktoré sa mu uložia na nahradenie väzby. Podľa názoru okresného súdu dôvodom odmietnutia obžaloby a vrátenia trestnej veci prokurátorovi bola skutočnosť, že sťažovateľ, resp. jeho obhajca nemali zachovanú trojdňovú lehotu v súvislosti s prípravou na preštudovanie vyšetrovacieho spisu. Sťažovateľ bol vzatý do väzby uznesením okresného súdu sp. zn. 6 Tp 31/2008 zo 6. marca 2008 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Tpo 11/2008 zo 14. marca 2008 z dôvodov uvedených v ustanovení § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Išlo teda o takzvanú preventívnu väzbu, ktorá začala 4. marca 2008 o 12.50 h. Ďalším uznesením okresného súdu sp. zn. 6 Tp 67/2008 z 13. mája 2008 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Tpo 24/2008 z 29. mája 2008 bola zamietnutá žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby. Napokon uznesením okresného súdu sp. zn. 21 T 115/2008 z 3. septembra 2008 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tos 63/2008 zo 14. októbra 2008 bola zamietnutá ďalšia žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby, ale aj o prijatie jeho sľubu na nahradenie väzby, pričom bolo rozhodnuté o ďalšom trvaní jeho väzby. Podľa § 244 ods. 5 Trestného poriadku ak je obvinený vo väzbe, rozhodne súd pri predbežnom prerokovaní obžaloby vždy aj o ďalšom trvaní väzby. Preskúmaním spisového materiálu bolo preukázané, že dôvody väzby naďalej trvajú. Posúdiac formálne a materiálne podmienky väzby sa zistilo, že tieto sú splnené. Procesný postup orgánov činných v trestnom konaní bol v súlade so zákonom, vznesené obvinenie podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku obsahuje konkrétne skutočnosti s presným uvedením skutkov a náležitostí podľa § 206 ods. 3 Trestného poriadku. Boli splnené tiež materiálne podmienky väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, teda „preventívnej“ väzby. Doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutky, pre ktoré bolo začaté trestné stíhanie, boli spáchané, majú znaky trestných činov a naďalej existujú dôvody na podozrenie, že sťažovateľ skutky spáchal. Okresný súd mal za preukázané, že naďalej existuje dôvodná obava vyplývajúca z konania sťažovateľa, ako aj z konkrétnych skutočností, že sťažovateľ bude v trestnej činnosti pokračovať. Táto dôvodná obava aj naďalej vyplýva z konkrétnych skutočností, o ktoré sa súdy opierali v doterajších už označených uzneseniach. Dôvodná obava, že sťažovateľ bude v trestnej činnosti pokračovať, je daná tým, že intelektová úroveň sťažovateľa sa nachádza v pásme až

mierneho populačného nadpriemeru (čo vyplýva zo znaleckého posudku znalkyne Mgr. Ľ. z 27. júla 2008), pričom objektom páchania trestného činu môžu byť deti a cieľom je chrániť spoločnosť pred opakovaným páchaním trestnej činnosti. Znalkyňa Mgr. Ľ. nezodpovedala odborne na všetky vyšetrovateľom položené otázky s tým, že by sa k nim mal vyjadriť znalec z odboru sexuológie. Dôvodná obava vyplýva ďalej zo skutočnosti, že vykonanými vyšetrovacími úkonmi sa u sťažovateľa zistila existencia 229 záberov detí mladších ako osemnásť rokov v predpokladanom veku pätnásť až sedemnásť rokov, ktorých väčšina nebola ešte identifikovaná. Väzba podľa § 71 ods. 2 Trestného poriadku môže v konaní pred súdom trvať len nevyhnutný čas, najviac šesť mesiacov (§ 78 ods. 1 Trestného poriadku). Celková doba trvania väzby v prípravnom konaní spolu s väzbou v konaní pred súdom nesmie presiahnuť tridsaťšesť mesiacov, ak je vedené trestné stíhanie pre zločin [§ 76 ods. 6 písm. b) Trestného poriadku], pričom z tejto lehoty pripadá jedna polovica na prípravné konanie a jedna polovica na konanie pred súdom, ktorému plynie lehota v zmysle § 76 ods. 7 Trestného poriadku od podania obžaloby, teda v danom prípade od 18. augusta 2008. Účelom väzby je tiež zabezpečiť osobu obvineného pre trestné konanie a výkon trestu, ďalej zabezpečiť súdne konanie tak, aby obvinený nemaril objasňovanie skutočností závažných pre trestné konanie, a napokon je tiež účelom väzby (v neposlednom rade) chrániť spoločnosť pred pokračovaním v trestnej činnosti v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Sťažovateľ prostredníctvom obhajcu doručil okresnému súdu 30. októbra 2008 písomný sľub, ktorým žiadal nahradiť väzbu sľubom. Predložil aj písomný doklad o ukončení zmluvného vzťahu vyplývajúceho zo zmluvy o nájme podnikateľského priestoru v N. Tieto konkrétne skutočnosti, o ktoré sťažovateľ opieral svoju žiadosť o nahradenie väzby daním písomného sľubu na nahradenie väzby [§ 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku], nepostačujú na to, aby vyvrátili alebo nahradili dôvodnú obavu, že sťažovateľ bude v trestnej činnosti pokračovať. Z konania sťažovateľa a z ďalších konkrétnych skutočností, na základe ktorých bol vzatý do väzby, mal okresný súd za preukázané, že dôvody väzby sa nezmenili, naďalej trvajú, a to aj napriek tomu, že okresný súd obžalobu pri jej predbežnom prerokovaní odmietol a vec vrátil prokurátorovi pre závažnú procesnú chybu v súvislosti so zabezpečením práva obhajoby. Okresný súd preto nepovažuje sľub sťažovateľa na nahradenie väzby za dostatočný. Sťažovateľ je dôvodne podozrivý, že skutky spáchal v mieste podnikania na F. 17 v N. v priestoroch realitnej

kancelárie, pričom ukončenie nájmu podnikateľského priestoru sčasti znižuje dôvodnú obavu, že sťažovateľ bude pokračovať v páchaní trestnej činnosti, vzhľadom na charakter a spôsob páchania danej trestnej činnosti.

Zo sťažnosti podanej sťažovateľom 5. decembra 2008 proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 21 T 115/2008 z 20. novembra 2008 vyplýva, že požadoval zrušiť napadnuté uznesenie v časti týkajúcej sa trvania dôvodov väzby a neprijatia písomného sľubu s tým, aby bol z väzby prepustený a aby bol prijatý jeho písomný sľub z 27. októbra 2008. Podľa názoru sťažovateľa namietané výroky uznesenia sú založené len na domnienkach opisujúcich skutkové okolnosti, ktoré sú irelevantné vo vzťahu k dôvodom preventívnej väzby. Obsah znaleckých posudkov nemôže byť dôvodom na ďalšie trvanie väzby. Pritom posudky Mgr. Ľ. a MUDr. T. svedčia jednak o intelektovej úrovni sťažovateľa, ďalej o tom, že jeho sexuálne správanie a konanie nemožno hodnotiť ako sexuálny delikt na báze prítomnej deviácie a že ide zábery osôb vo veku asi 15 – 17 rokov, nie však vyslovene o detskú pornografiu. Vek týchto osôb je znalcom len odhadnutý, lebo ani z obsahu znaleckého posudku nevyplývajú žiadne metódy, na základe ktorých znalec dospel k uvedenému veku. Interpretácia znaleckých posudkov je iba ničím nepodložená domnienka nemajúca oporu v preukázaných skutočnostiach a nevyplýva z nej obava, že sťažovateľ bude pokračovať v páchaní trestnej činnosti. Dôležité sú aj výpovede údajných poškodených. Títo sa správali veľmi skúsene v sexuálnej oblasti, predávali sa aj iným osobám a nevedli morálny spôsob života. V tlači bolo písané, že sa dokonca mali dopustiť aj trestnej činnosti. Túto skutočnosť súdy dosiaľ v rozhodnutiach o väzbe sťažovateľa vôbec nebrali do úvahy. Nebrali do úvahy ani skutočnosť, že sťažovateľ nebol dosiaľ súdne trestaný, že žije v usporiadanej rodine, stará sa o šesťročnú dcérku a má trvalé bydlisko a zamestnanie. Aj z tohto dôvodu dal písomný sľub, ktorý považuje za dostatočný na nahradenie prípadného dôvodu väzby. Predložil tiež dôkaz svedčiaci o tom, že ukončil nájom priestorov, v ktorých sa mal trestný čin stať. Okresný súd ani tento dôkaz neakceptoval, potvrdil iba, že sčasti znižuje dôvodnú obavu z pokračovania v trestnej činnosti.

Z uznesenia krajského súdu sp. zn. 3 To 81/2008 z 23. decembra 2008 vyplýva, že ním bola zamietnutá sťažnosť podaná sťažovateľom proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 21 T 115/2008 z 20. novembra 2008. Podľa názoru krajského súdu sťažnosť nie je dôvodná.

Okresný súd rozhodol správne a zákonne. Je nutné dať mu za pravdu v tom, že všetky formálne a materiálne podmienky preventívnej väzby i naďalej trvajú. Z dosiaľ vykonaných dôkazov možno dôvodne vysloviť záver, že obvinenie sťažovateľa bolo zákonné, a to bez prejudikovania rozhodnutia okresného súdu (ak také nastane) v merite veci, keďže v časti odmietnutia obžaloby a vrátenia veci prokurátorovi sa uznesenie okresného súdu stalo právoplatným už skôr. Z pohľadu zabezpečených dôkazov sa ani krajskému súdu nejaví dostatočný sľub sťažovateľa na nahradenie väzby. Je nutné uviesť, že ustanovenie § 80 ods. 1 Trestného poriadku umožňuje nahradiť väzbu zárukou, sľubom alebo dohľadom, ak je prítomná existencia dôvodu väzby. Ak však obvinený dôvodnosť preventívnej väzby popiera (ako je to v danom prípade), potom je potrebné aj jeho sľub chápať iba ako vyslovene formálny, bez schopnosti uvedomiť si všetku zodpovednosť vyplývajúcu z takéhoto aktu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Na rozhodnutie o tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti konaniu vedenému okresným súdom pod sp. zn. 21 T 115/2008, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z už citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

V danom prípade bola proti uzneseniu okresného súdu prípustná sťažnosť ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa mal krajský súd v opravnom konaní. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

Odlíšná je situácia týkajúca sa tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti konaniu vedenému krajským súdom pod sp. zn. 3 To 81/2008. Túto časť sťažnosti treba podľa názoru ústavného súdu považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu tento nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu

zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Podstatou sťažnosti je tvrdenie, že sťažovateľ bol ponechaný vo väzbe bez existencie konkrétnych skutočností, z ktorých by mala vyplývať obava z pokračovania v trestnej činnosti. V tejto súvislosti majú uznesenia okresného súdu a krajského súdu postrádať náležité odôvodnenie.

Hoci odôvodnenie uznesenia krajského súdu je iba celkom stručné, keďže tento odkazuje v celom rozsahu na závery okresného súdu, napriek tomu je zistiteľné, že všeobecné súdy zakladajú dôvodnosť takzvanej preventívnej väzby sťažovateľa na dvoch skutočnostiach. Ide jednak o rozsah kriminalizovanej činnosti sťažovateľa (zadokumentovanie 229 záberov neidentifikovaných osôb v predpokladanom veku 15 až 17 rokov), ako aj o zistenú intelektovú úroveň sťažovateľa, ktorá je nadpriemerná.

Podľa názoru ústavného súdu nemožno za daného stavu závery krajského súdu považovať za arbitrárne či za zjavne neodôvodnené. Berúc do úvahy povahu trestnej činnosti, z ktorej je sťažovateľ obžalovaný, možno krajským súdom akcentované dôvody považovať v danom štádiu trestného konania za dostatočné.

Hoci bola obžaloba proti sťažovateľovi okresným súdom odmietnutá a trestná vec vrátená prokurátorovi, stalo sa tak pre porušenie obhajobného práva v súvislosti s nedodržaním zákonnej lehoty na prípravu k preštudovaniu trestného spisu. Preto odmietnutie obžaloby nijako nespochybňuje existenciu kvalifikovaného stupňa dôvodného podozrenia zo spáchania žalovaných trestných činov.

Za uvedeného stavu nemožno považovať za arbitrárne či zjavne neodôvodnené ani rozhodnutie neakceptovať sľub sťažovateľa na nahradenie väzby. Nahradenie väzby sľubom či iným spôsobom prichádza do úvahy iba vtedy, ak všetky zákonom predpísané podmienky väzby sú splnené. Ide o opatrenie, ktoré je miernejšie než väzba, pričom musí byť v konkrétnom prípade dostatočnou zárukou na to, aby nedošlo k zmareniu účelu trestného konania. Nemožno preto vytknúť krajskému súdu, že má pochybnosti o úprimnosti sľubu zo strany sťažovateľa, s poukazom na skutočnosť, že sťažovateľ splnenie podmienok pre väzbu spochybňuje a domáha sa primárne prepustenia z väzby pre neexistenciu jej dôvodov.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. marca 2009